

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 13 marca 2013 r.

Poz. 1165

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.183.13 WOJEWODY WARMIŃSKO - MAZURSKIEGO

z dnia 6 marca 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym /Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm./ **stwierdzam nieważność § 7 ust. 2 i § 11 ust. 7** uchwały nr XXVIII.251.2013 Rady Miasta Elku z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwanego „Elk-osiedle Jeziorna”.

UZASADNIENIE

Uchwałą, o której mowa na wstępie Rada Miasta Elk, powołując się na art. 20 ust. 1, w związku z art. 14 ust. 8, art. 15, art. 27, art. 29 i art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. 2003, nr 80, poz. 717 ze zm./ uchwaliła zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwanego „Elk-osiedle Jeziorna”.

§ 7 ust. 2 i § 11 ust. 7 przedmiotowej uchwały naruszają zasady sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W § 7 ust. 2 uchwały Rada Miasta przyjęła, iż w przypadku natrafienia na zabytki archeologiczne, na etapie realizacji planu, istnieje obowiązek (na podstawie art. 33 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami) niezwłocznego powiadomienia Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków o znalezisku. W miejscu odkrycia stanowiska archeologicznego należy przeprowadzić przedinwestycyjne badania sondażowo-rozpoznawcze.”

Tymczasem postępowanie w przypadku znalezienia przedmiotów, co do których istnieje przypuszczenie, iż mogą być one zabytkiem archeologicznym, zostało szczegółowo określone w art. 33 ust. 1-4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Określa on nie tylko sposób postępowania z w/w znaleziskiem, ale także wskazuje podmioty, które o tym fakcie należy zawiadomić. Przy czym z przepisu wynika, iż nie zawsze może to być Wojewódzki Konserwator Zabytków. Należy zauważyć, iż w przypadkach, w których kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym, np. w tym przypadku w zakresie ochrony zabytków zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w sposób odmienny (jak to ma to faktycznie miejsce § 7 ust. 2 ustawy), należy pojmować jako modyfikację materii aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (tak m.in. wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11, wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98, także orzecznictwo administracyjne). Jakikolwiek inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne (m.in. WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09).

Z kolei w § 11 ust. 7 niniejszej uchwały przyjęto, iż *„istniejące sieci i urządzenia infrastruktury technicznej kolidujące z przyszłym zainwestowaniem, należy przebudować po uzgodnieniu z właściwym zarządcą sieci”*

Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określania takich zasad innym podmiotom. Ponadto, plan miejscowy (będąc aktem prawa miejscowego) musi zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją, bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi.

W treści zakwestionowanego zapisu § 11 ust. 7 Rada Gminy wprowadziła normę o charakterze otwartym, uzależniając sposób zagospodarowania terenów od późniejszych uzgodnień oraz warunków ustalanych jednostronnie przez podmioty trzecie, biorące udział w procesie realizacji inwestycji. Zapisy takie w sposób istotny naruszają prawo, w szczególności art. 4 ust. 1 i z art. 15 ust. 2. ustawy o o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tak m. in.: wyrok WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, wyrok WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 1148/07 oraz WSA z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09, także Wojewoda Śląski w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 4 kwietnia 2012 r. znak: IFIII.4131.26.12, Wojewoda Mazowiecki w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 21 marca 2012 r. znak: LEX-I.4131.14.2012.MZ1).

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie może również regulować kwestii prawnych w zakresie umów cywilnoprawnych pomiędzy stronami procesu inwestycyjnego – pomiędzy gestorem sieci i inwestorem.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak na wstępie

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego w terminie trzydziestu dni od daty jego otrzymania.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski